

Szűts Zoltán

Versszelídítés

TARTALOM

fish dream

mellékdal
Átokföldje
„A költők nyomorban élnek”
ezra és eliot
Subj: Re: kísértés
falra mászni sem lehet majd
Balkán

traubisz óda

Szeged-Becskekerek (hazafelé)
Senkiföldje
megszelídített vers
délvidéki depresszió
mert akkor minden fekete-fehér volt
arccal a front felé
„London lett a központja”
mileltcentenárium
traubisz óda
manufraktúra
a narancs ízű bugyi
a chat in the city of Csáth
szint etika

veronikonok

c(nt):\szűts\versek\gemma\veronikon ws22 szó-net
egy szerelmvény gyönyvirág
hollywood multiplex sklerózis

szó-netek

megöregszik törölközőben a tenger
ikon állapot
út, állat számbavétele nélkül
költő, kerti székkal a szájában
összefüge
win
édenkert
zuhanyzó net
palimszeszt
mint paprikát, ólmozzák a testet
recycling babits
mökkától edináig sétáló don juan de marco végnapjai
a gazda visszakeríti házát

fish dream

Mellékdal

Utánzok zok nélkül?

Után zok ok nélkül?

Visz a vonat, az intercity,
megyek utánad, mint a pinty.¹
Sajnálom, hogy sohasem
utaztál velem Szabadkáról Becskerekre
a 30 éves vonatszerűséggel,
s nem láttad, hogyan gyűrjük
az ülések alá poggyászsunkat,
és rakjuk szét a holmit,
hogy ne kelljen 42 Dinárt fizetni
pluszban a csomagokért.

Kecskemét, 1995. augusztus 31.

Átokföldje

Ahol az emberek barmokként bőgnek,
mert boldogságuk csak pillanatig tart,
és tehetetlenül utánakapnak.
Ahol kitörés és szembenézés nincs.
Ahol nem ismerjük egymást.
Ahol nem szólunk egymáshoz ezer évig,
mert leheletünktől a magzatvíz megfagy,
és a gyermekek hideg felnőttként születnek.
Ahol félelme öngerjesztett fokán
senki sem képes bátran megállni.
Ahol mindenki és minden üres.
Ahol a kereszteket is hőerőművekben
tüzelik el olcsó energiáért.
Ahol a kémrepülők látják, mit ettek az elnökök,
de azt nem, hogy milliók nem ettek.
Ahol mi keringünk tévékészülékeinkkel együtt
a műholdak seregei körül.
Ahol felfűjjük kicsinységünket.
Ahol nem vallunk, csak válunk.
Ahol nem szállunk, nem várunk, ahol csak elvárunk.
Ahol az áldozat értelmetlen és nem kifizetődő.

¹ Olvasd intercitynek ty-vel a végén

Ahol minden hamis értékünk hamuvá lesz
az általunk életnek nevezett homokórában.
Ahol nem hisszük, hogy valaki megfordítja
majd ezt az órát, s letisztult életünk darabkái
a végtelenbe fognak hullani örök időközön át.
Ahol mindannyian nevetségesen kicsik vagyunk.
Ahol a hazug ígéret földje vérként csorog
ki görcsösen összeszorított markunkból.
Ahol mindig el vagyunk foglalva.
Ahol a legkisebb engedélyezett életsebességünk
a szabadságérzet, a szex és alkohol
mennyeségével egyenesen arányos.
Ahol gondolatom párává és nem cselekedetté válik.
Ahol palástoljuk parányiségünket,
és be vagyunk zárva, mint a kárhozat.
Ahol az előrs egy előre elvesztett háborúban
átáll, és mámorában meggyalázza a verset.
Ahol örökké csak lázadunk.
Ahol már nem értjük egymás szavát.
Ahol az emberek színes golyókként pattannak
le rólunk, csupán felszínünket érintve.
Ahol nem tudunk önmagunk lenni,
és lassan már nem is akarunk.
Ahol mindent megszokunk.
Ahol mindig megszökünk.
Ahol nincs kitörés.
Ahol már nem is tudjuk, miért, és hova kitörni.
Ahol sebességünk elaltat.
Ahol már semmiben sem hiszünk.
Ahol minden halálosan komoly és nevetséges.
Ahol magányunkat már magunk fokozzuk.
Ahol az egyetlen idő a múlt.
Ahol minden élesbe megy,
de a mindennapok eltompítják látásunk.
Átokföldje.

Kecskemét, 1995. április 3.

**„A költők nyomorban élnek,
és szegényen halnak meg”**

Vannak országok,
ahol a költők elmetszik
saját torkukat

vannak országok,
ahol a bor nem válik vérré
és a vér nem
válik vízzé,

vannak országok,
ahol a hallgatással
övezett országutak
sárga fényei alatt
született gyermekek
nyakába a múltat
akasztják

vannak országok,
ahol a költő köp egyet,
mielőtt a postaládából kiesik
a gázszámla,
a villanyszámla,
a lakbér,
a vízszámla,
a telefonszámla.

Kecskemét-Becskerek, 1995. július 21.

ezra és eliot

mindig úgy képzeltem, ezra kimért nő volt,
s érzékeny szerelmi szál
szövődött közte és eliot között,
hogy thomas udvarias és ezra jól öltözött,
s a new yorki metró tömött áll-
omásain csupán egymás kezét
fogták, és mikor este e hall-
gatag, és szerfelett bölcs nő belép, az egész hall
halkan duruzsolni kezd, figyelik, less-
ik, hogy ezra még milyen karcsú, elit fess,
s érdekes, pont egy ilyen fogadás után
(mely mondhatni, kielégítő volt) indultak útnak,
a nagy útnak, odakinn izzasztó melegek dúltak,
és esők, az utakat elmosta az ár, eliot magával vitt pár kacatot,
vasalt fehér inget, napszemüveget, kártyát,
apró homok szitált, a szivárványhártyát
illik tőle megvédeni, mert tárt karok nem várnak a pusztában,
kárt tarot ott mégsem tehet, s csak akkor, amikor lehet,
- hajnalban és este száguldtak a sivatagban,
vad szenvedélyt érezve minden tagban,
eliot az angolszász és szerelme, miglior fabbro
egy piros ász T-modell ford cabrio-
ban, ezrán selyemkendő, elioton barna kord
nadrág, itt állni - szólt - nem lehet, és feküdni, ülni sem,
hát erre is gondol az úton, mint az egész férfi nem,
s tudta, eliot boldogságát leli ott

Budapest, 1997, december 1.

Subj: Re: kísértés

From: MX%"chjesus@wasteland.com"
To: MX%"devil@circle.com"
Subj: Re: kísértés
Return-Path:<chjesus@wasteland.com>
Received: from wasteland.com (mail2.wasteland.com) by circle.
Date: Tue, 25 Nov 30 15:16:28 MET-1MET DST
Received: from chjesus@ppp182.wasteland.com with SMTP
Message-ID: <347AD6F7.3F438448@wasteland.com>
Date: Tue, 25 Nov 30 14:47:35 +0100
From: "chjesus" <chjesus@wasteland.com>
Organization: paradise.mail [babylon]
To: devil@circle.com
Subject: Re: kísértés X-Priority: 5 (high)
References: <009BDC50.A45B6860.1414@devil@circle.com>
Content-Type: text/plain; charset=iso-8859-2
devil@circle.com wrote:

> Minden hatalmat és dicsőséget neked adok, mert én kaptam meg
> és annak adom, akinek akarom. Ha imádsz engem, minden a tiéd lesz.

RE: Gondosan átböngésztem a jogaidat, és rájöttem, hogy mivel
user vagy, csak kaptad a világot, és nem teremtetted.
Gondolom, olvastad, uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj!
Így vissza kell utasítanom ajánlatodat, accountod továbbra is megmarad.

Budapest, 1997. december 3.

falra mászni sem lehet majd

többé, kevésbé már csak ennyi maradt -
két áldott hét részvét önmagunk iránt,
addig végezzük el mindent, mert
utána megérkeznek, és könyörtelenül kiránt-
ják alólunk a talajt, határokat és
gátlásokat ők nem igazán ismernek,
a bizonytalanokkal végeznek először,
kivált az értelmiséggel, amikor megérkeznek,
előzönlük a majd a köztereket,
s tőlük falra mászni sem tudunk majd,
mert már előttünk ott lesznek,
az óriásplakátokon, (lankadt faszúak kíméljenek!)
megérkezik majd a sok szilikon hölgy,
(s valljuk be, intelligenciájukhoz nincs
sok köze a szilikon völgynek,) de tuti,
a limest és timest áttörik, nem állítja meg őket árok,
s akkor megérkeznek a barbieárok

Budapest, 1997. december 18.

Balkán

1.

Itt, a balkánon,
a cirill betűk zordságában
a magyar szó már
a köz(hely)legényeké

2.

megkötnék itt mindent,
először a kezeket,
utána a lábakat, majd végül
a békét is

3.

háború
hány ború
hány inger
hányinger

4.

balkánon,
jobb kán híján,
az én-is-ott-jártam
versek zsarnokoskodnak

5.

népek piacán, balkánon
a köpés szivárványszínében
megtört vágyak, határok,
ágyak

Budapest, 1996. március 27.

traubisz óda

Szeged-Becskerek

(hazafelé)

120 km reménytelenség,
köpés és átok
a szegénységgel fűtött
buszban.

120 km elfüstölt tüdő,
és pluszban
elidegenedés.

120 km
redatált történelem,
szorongás és félelem,
némi pelenka és élelem
a piacra.

18 Din = 120 km
jövő és Isten nélkül.

120 km önmagammal,
ki nehezen békül.

120 km szomorú
tájak mellett,
melyeket álmodott Kelet,
s Nyugat elfelejtett.

Becskerek, 1995. február 22.

Senkiföldje

Még a túrós csusza és
alumínium villa íze
matatott szánkban,
míg munkáját végezte
az alacsony vámos haptákban,
s csodálkozott, régi
autónk hogy gurul,
mint a házinénink,
hogyan tudunk magyarul.

Kecskemét, 1995. február-június

megszelídített vers

magyarhonban mohón matat
kanalaz a költő
(a határon túli magyar)
a kagylóban,

lassan el akarják
hitetni vele,
hogy székleletében
egyedüli reménye,

tartózkodási engedélye
tőle függ,
vére már nem
nagy csatákban,

hódító háborúkban,
honvédő harcokban,
hanem laboratóriumok
kémcsöveiben folyik el

Budapest, 1995. október 14.

délvidéki depresszió

*pénz helyett
motívumok lapultak
ebekként zsebemben*

kutyák ugatása a szántóföldeken,
a boszorkány fogaiként
álló deszkakerítések közül,
pálinkásüveg a költő előtt
és pálinka a költőben

ritka kimozdulás a falvakból
az ismeretlen városokba

kopott asztalok, műanyag székek
betört üvegek és ablakokat védő
rozsdás rácsok idegenül szemlélik
a bentről kiszűrődő népzene, és
dohányfüstöt

évszázados fáradtság
és távolságokkal benőtt utak

*a motívumok sorba állítása
már ellenséges tevékenységként
fogható fel, s elfelejtettünk már
a sorok között olvasni*

tankok hosszú sora
indult meg a fővárosból
a szívünk felé,
és mi szegények azt gondoljuk
a politikusok (és) kurvák (járnak jól),
s egyesek még összekeverik
az aranykort a bro(n)zkorral

az üres nyomtató papír
és behívó fölött
összegyűrődik tekintetünk

arcomba robban a táj
a sok bűjával és „ha majd”- jával együtt

idegeimmel méregetem
messze-e a határ
s milyen esélyem van a túlélésre
(határon túli magyar =
1. itt szerb, román, ukrán
szlovák, horvát, szlovén
osztrák - otthon magyar
2. ötöd rendű állam-
(álmatlan)polgár)
vérszínű útlevéllal
babonák pletykák szennylapok
között pannon(gsm)iában

Szabadka-Becskerek-Budapest-Nézsá-Kecskemét,
1995. augusztus-november

mert akkor minden fekete-fehér volt

akkor még *magyar* filmeket is lehetett
látni az *újvidéki* tévén,
bár többségük fekete-fehér volt,
mert akkor minden fekete-fehér
volt, hát ma már csak szürke

az egész élet üdülésnek
tűnt valamely fürdőben,
(ahol akkor még az (el)á(ru)sítónak
nylon harisnyát tudtunk eladni,
s talán csak ez volt piros vagy sárga)
s az üdülések közti időszak
csak úgy volt
egy nagy rendezetlenségben,

félteni kel(l)et akkor is az állást,
mert már ültek egyesek,
a versek is ködösebbek voltak,

az állam törődött és követte az irodalmat,
- hol el, hol összefoglalta,
s, hogy a zavar nagyobb legyen,
dél északnak nyugat volt,
mondták: nyugati társ a dalom,
s gyanússá váltak,
nyugatból újra dél lett,
mi pedig maradtunk *jugók*,

a hentesboltból megszökött a hús,
a házokról a vakolat,
a nőkből a nőiesség,
a buszokból az alkatrészek
s hogy európa
egy(b)esül,
megjelent a győri keksz és
a számmániás pepsi is a szerbiai
üzletekben,
s a levegő,
a levegő sűrűbb maradt

Becskerek, 1996. április 3.

arccal a front felé²

T. Ottó, életünk csak lottó?

hát föld alá bújik a költemény,
hatverslábnyira,
mert az idén már nem vesztésként vette le kecske-
mét a kabátom, már érzék(i)nségemet öltöm³

95 júniusa, *arccal a hidegháború front felé*
a kikötőben rám adta a *pullovert*,
szelíd és sejtelmes utalást tett elhidegítő angliára,
majd kutyahűségemet és szakállamat
a repülő hajtóműve perzselte le

régióba zárkózom,
néhány vontatott pillanatot
feszítek napjaimra,
a szem-besülés bekövetkezik,
emlékművé közönyösödik,
elmagányosodik a vesekő,
belenő a szenvedésbe,
hideg benzingőzbe,

² A rómaiak a csata után, legyen az győztes, vagy vesztes, csak azt nézték, ki halt meg arccal a front felé

³ Két hexameter

becsomagoltunk-e-mindentbe és
nem-dobunk-el-semmitbe
a *sikk-adót* behajtják rajtam,

hidegfront vonulásban a költő
nem lehet meztelen,
nem ebben a metafora koptató,
meghasznált hasonlatok,
félreértések és visszavonulások,
egymás hajába búzás idejében,
feltéve, ha Isten nem vérzi át kötéseit,
emlékbe, (félvállról) vett versbe,
mely néha fájdalomcsillapító
vagy temető, rejtőzködik

otromba üvegpooharak térhódítása
becskerek boltjainak polcain
és a jó autók ritkasága
beszélt egy új kor eljövételéről

ha a pesten jársz,
a skála metróba menj be,
končar mozgólépcső visz
saját felelősségedre a mennybe

tovább foszt és oszt
a kisebbségi lét

nekem, mikor ittam
már nem *ezt a so(r)s levegőt*,
feltűnt, hogy a néphősök többé
nem reinkarnálódnak,
a haláluk ideje ez,
az otthon elvesztésének idejében,
az ott már túl távol van,
a hon már csak a honvágygal párosul
európától elválaszt a víz és a vízum

mi, ez mégis emlékezés,
*ez az a mértan*⁴
a bor és halk zene
súlytalanságában
elragadok és lebegek,
lebegek önmagam fölött,
így képzelem el az eget,
otthagynom az asztalon mosolyom,
és a hamutartót telve
*kicsi elégett szárnyakkal*⁵

⁴ Miroslav Antić: Čarobna pesma (Varázsenek, saját fordítás)

⁵ Miroslav Antić: Igračke (Játékszerek, saját fordítás)

ki mozdítja el a tájat,
a távolság határa a gyomor,
az a pont(osvesző),
mellyé zsugorodik
ki őrzi meg az *arcokat*
kör-befutás, vissza és
megtérés idejében

Becskerek, 1996. május 25-június 4

**„London lett a központja a boszniai
templomokból és magángyűjteményekből
elrabolt műkincsek feketekereskedelmének”⁶**

bőrön túli beidegződés a félelem,
tube-n utazik a boszniai feszület,
milyen katakombikus ez
a földalatti kény-elem
becskereki sztori, szinte élelem,
a szomszéd néni meséli,
közben majdnem sír,
unokája németországban él,
ott született, de neki magyarul ír,
hogyan tanul és zenél, bőrön túlhalad ott
a libabőr és feláll a szőr,
az érzés meghaladott, szinte amatőr,
hogyan könnyen könnybe lábad
a bőrön túli szem(ölcs),
ha a Himnusz szól magyarhonban,
bőrön túl Kölcseyt említeni nem bölcs,
bátorságát öltse itt a hámréteg,
az egység ott nem érv, hol konok a szike,
bőr feletti a sérv, a gyomor idegességgel telve,
megszűrni! - a vese elve,
a bőrön túli bőrből kibújna,
ha tudna, mégis marad és vásárra viszi bőrét - újra

Becskerek, 1996. június 17.

mileltcentenárium

törésvonal - a másság váltságának válsága

18 éves kispolszkink kis méltóságteljes cukor lótotem,
édes kis lepergő sárga mázzal, mintha méz lenne,
így lehet a legjobban látni sötétben, mintha méz lenne,
pedig cukor, és 60 lótotem suzukiban, a mi autónkban,

⁶ Kossuth Rádió, 1996. június 16, éjfél hírek

kedves kis autófókuszos életem csoda, hogy egy képbe helyezi
az Úristennel oda, amikor réten halad, mint egy méhecske,
zümmögi, sarlós és kalapácsos Boldogasszony a mi ünnepünk,
a babérokat mi aratjuk, a simogató kedves babérokat,
mi visszük el beváltani örök dicsőségre, mert
azÚr bevált, hogy mindig megvált, s átvált(ozik),
s táplál azÚr, a kegyelemmel teljes kis méhecske
jóvóltából, mint egy kis méhecske, mondta nagymamám,
mint egy kis méhecske, olyan szorgalmas voltam,
mondta az édesanyja, nagymamám, a méhecske
most ott ül hátul a kispolszkiban, akár egy kaptárban,
követi a honfoglalás útját, és keretezgeti a mileltcentenárium naptárban
a magyarok bejövetelét eurókába,
a nagy medve felől a bocsok mellett,
s azóta is bocs, bocs, hadonászunk, mintha úsznánk
pedig tengeren már évek óta nem voltunk,
nagymamám bele is véste šibenikben nevünket egy fába,
hát nagy fába vágta a fejszáját, a vízbe nyél nélkül,
bocs, bocs és jön a róka, a nagy hányás,
hát ha működne indukció, a nyuszik mi lennék,
a kis kedves nyuszik, akiket megkérdezik,
szelíden megkérdezik, láttuk-e a Brezsnyev elvtárst,
mert eltűnt a rengetegben, az erdő sűrűjében,
nem láttunk semmit, bocs, de a medve, a medve
csak szarik, a medve egésznap szarik,
a medve egész nap csak kitüntetések szarik,
bocs, bocs, mi aranyos nyuszik nem láttunk semmit,
de senki sem nevet, senki sem nevet, rendes nevet senki sem ad,
a nevével kezdjük, szól a rendőr százados, s mint medve
morog nagymamám, bejövetel eurókába, körmünk alatt szárad a fos,
a százados fürkész, mint egy cserkész,
óh látott már méhecskét, medvét, nyuszt, rókát,
bocs, bocs, és jön a róka, a nagy hányás,
hány ás, hány ás, hány ás, ó hány áldott kis pajti ás a fosában,
majd engedéllyel tartózkodhat mindentől,
nagymamám, az áldott méhecske keresi az utat a térképen,
és összegyűjti az édes kis információkat,
amelyet a visszahonosítási hivatalban kap,
de így keresztelt a pap, így keresztelt meg a pap,
ez az én nevem, s itt sem írják le magyarul,
szerbiában sem írják le magyarul,
s én, az áldott méhecske csak jártam a templomba,
számba vettem az áldott kis szentostyát,
melyet nem volt szabad megrágni, nyugodtan kellett, hogy
elolvadjon, a kis mézes Krisztus teste,
s most számba vettem, hogy össze kell gyűjteni a papírokat,
az áldott kis papírokat, hogy aids és lepramentes vagyok,
s mikor megjelent az orvos, mint hentes, csak zümmögtem
és forgott a világ, s én mint méhecske járom a hivatalokat,

s összeszedek ott lapokat, nézem az homepageket (ottlapokat),
ikonokat keresve e vershez a server,
a konok, lassan letölti Köpönyegszaggató Szt. Györgyöt,
aki egy tekeredő sárkányt elver, nagyon kever le neki,
(a nyakától lefelé jön a kép, majd kicsomagolja teljesen)
hát nem így képzeltem, kinyúzott arccal, mert alultáplált és méretezett minden,
s euróka küldi a segélycsomagokat, az áldott kis csomagokat,
lebensnahrung, a pap felolvassa és szétesztja a méhecskék között,
vigyéték az örömhírt, menjetek békével,
ezt a kis porocskát vízzel kell felhígítani, nem szabad kanalizni,
tejpor is van, nem kellett volna kelemennét befalazni,
de fennmarad a szájpadról, mégis így senki sem akasztja fel magát,
csak fölmennek a padlásra a tejporocskáért,
s a pap szól eurókának, hogy kopik a logika, meglöpik az abszurdot is,
és felbontják faleveleket, a pici kis ereket, melyek eltakarnak,
mint Ádámot, és meztelenek vagyunk, az orvos átvizsgál,
Jézus gatyája és köpönyege is ráment az örök lakásunkra,
ha van, könnyebb a mennyei állampolgárságot megkapni,
sorsát vetéltek és köpönyegét szaggatták, hát sokszemélyes ellentét a lét,
ilyen szegénység, üres égben van csak,
koffein, kín és kegyelem mentes kávé- és valláspótlóra futja,
hová tűnt a méz, kedves testvéreim, az ő szava méznél is édesebb,
de törvényként vessük mi is kötáblába, hogy minden késik,
hogy késik és kiesik a vers, és az álság valóság, a másság válság,
felapróz: parányít és fillérnyít a kedves kis huzamos párhuzamos valóság,
a másság nekünkvalóság, a másság nekünk valóság, a valóság válság,
kedves testvéreim, dédelgetett pesszimizmusban pusztul a váltság,
a szórvány járvány, a szög megereszt, kapitulál a kereszt,
a másság válsága álság, a másság váltsága válság,
a meglepetéseket is trafikban vesszük, hát hová lett az eszünk,
hát mit eszünk, hát mi agyunk, íme tejport és hamu vagyunk,
szende kis túl élő kaját falunk, s iszunk mellé mézes bort

Becskerek-Taizé-Cluny-Budapest, 1996. augusztus 10-1997. szeptember 7.

traubisz óda

a medencecsontok lassan megtelnek vízzel és ízzel,
a tenger elárasztja a medencét hullámveréssel,
a pezsgőfürdőben pedig izzadnak a drága testek,
melyek majd, miután több évet Hajdúszoboszlóra
jártak fürdőbe, és reggelire vajas kiflit ettek,
magukhoz veszik útjuk végén az Oltáriszentséget,
miután persze bejárták azt az utat, melyet kaptak,
s ha ezt rosszul tették is, ha vallásos áhítattal
rosszul csinálták dolgaikat, vagy jól tették,
ha közhelyekről közhelyeken közhelyekben szóltak, vagy hallgattak,
vagy teljesen új hangokon beszéltek, mindegy, mert már
akkora ram, a szó-net, és a karám, hogy minden

egyszerre fut és fűt, és minden igaz és semminek sem
kell igaznak lennie, s úgy szétesett minden,
mint egy számítógépes demo, mindenfelé el lehet indulni,
de egy idő után mindenki egy bizonyos helyre, a legjobbra
fut, s így majd csak nagy helyek lesznek, nagy cégek és
csak nagy történetek lesznek és -voltak,
s bizonyos magból, szem szögből minden stabilan röpköd,
a papok szállnak és a fiúkkal fociznak, amikor látnak, Istenke
felől érdeklődnek, magammal viszem-e, még,
s felhívom-e rá a figyelmet, kedves, hogy ő teszi
a 20-asokat a zsebembe, hogy fölhívjalak,
mikor a telefon csak segélykérést enged,
folyékony magyarságon, folyékony szöveget,
csepp cseppfolyós képernyőn, ezt írja elő,
hogy ezt írjam le, s a papok néha
elalvás előtt átgondolják az életüket nyárestéken,
amikor kint még nagyon meleg van és
a szenteltvízben a templomban hűvös és kimért,
és lubickolhatnánk a vízben, habos vízben a
szenteltvíz tartóban, ilyenkor még megtanulhatnék is
úszni, megúszni a szenteltvízben a klórozást és klónozást,
a zuhanyzást a klóros vízben, amikor 1986-ban nagyanyám
túlméretezett meztelen mellel megküzdött az
uszodai nénikkel, ami valóban hősiesség volt ilyen hőségben,
mert 1986-ban igencsak szétesett már, s megkereste a női
zuhanyzóba hajított speedo fürdőgatyám,
s az uszodai-múzeumi nénikkel a legnehezebb,
szükséges a fegyelem, s vegyelem - a klór,
hogy jól csak sterilen lehet, mert minden
összehúzódik ilyenkor és boldog, és klónozott,
és closed minden része, mint az uszodai klozett,
s gondozott, mint a pázsit közepén a klónozott tábla
öt nyelven, hogy DOBRO DOŠLI U ZRENJANIN és
románul is, meg szlovákul is, stb., meg úgy, hogy
Üdvözljük Becskerekén, reméljük, üdvözl,
és kiválaszthatja élettörténetét, bármely oldalra ugorhat,
vagy ülhet csak a fotelben, mint hotelben a tengeren,
végigsétálhatunk a mini golf pálya mellett és
én színes Golfról álmodom, mellyel hazajutok,
s otthon a disznóölő fia, kinek apjától 1992-ben,
a nagy vérengzések idején nagyanyám megkérdezte,
hogy ma mészárol-e, s kiderült, téves kapcsolat,
hát valakinek azóta is furdal a lelkiismerete,
a disznóölő fia képregényt cserélne velem,
melyben az indiánok, akiket mindig az játszotta,
aki veszített a mondókában, mint Butch ellenfele

a Ponyvaregényben, amikor Zed azt mondta,
hogy *Bring out the Gimp*,⁷ s jól jönne most Mr. Woolf,
hogy elrendezze ezt a nagy fejtelenséget,
az indiánok a nőim után érdeklődtek,
mert nyomon követésemet ott hagyták abba, amikor
még mind marha volt, kedves, s a cowboyok pedig
a klónozott marhák és örök legelők után kérdezősködtek,
egyesek a piacon a magyarok újbóli bejövételét várják,
kérdezik, mekkora az esély erre, mások szerint már túl sokan vagyunk itt,
én is elmegyek, s minden elmenetel egy kicsit újjászületés,
és bejövetel furcsa, mikor pár éve még a magyarok bejövételét
játszottuk ide, a Kárpát-medence csontba,⁸ s mindig itt
nyaraltunk 10 napot, utána nehéz volt rászokni a forintról
a dinárra, pengőre, s arra, hogy pangott az ország,
s lappangott itt az ott, és ott az itt, és
mi állandóan márkát költöttünk, és márkát - szőlőt töltöttünk,
a cinkessé válás idejéből csak azt tanultam meg magyarul,
hogy maszek, ami azt jelentette, hogy kacsint, és félrenéz
a farkasrét közelében, azt mondták folyóiratomra,
sötét, mint a farkasréti temető közlönye, azt hiszem,
ez jó, mert az író időben akar elhelyezkedni,
követ, elkövet mindent és követel, elhelyezi magát
a közlönyünkben, ahol ember embernek farkasrét,
s nagy klónjaink között bolyong, ezek inkább már
clown-ok, csak átmenetek, szóval az író bolyong,
s ing, mint ing, vagy boing a szimulációban, mert
hol a virtuális valóság is valóság, mert abban a pillanatban
csak ő a valóság, s az egyedüli hős a géphős,
aki sokszor felröpül, de csak egyszer jut el a végéig,
sokkal messzebb jut el, mint korábban, s egyszerre
ért meg mindent, s egyszerre ér el mindent,
s ekkor nagy lendülettel megy előre, kedves,
valami elragadja, felveszi a gondviselés ingét és
halhatatlan pajzsát, valódi *god mode*⁹ ez,
meg *fly mode*,¹⁰ de az utat többé nem tehetné meg,
a sziklás hegyek között másodszor már lefagyhat
a géphős, lábjegyzete elfáradhat, s miért tette meg
az utat, születésért, vagy halálért, angyal születéséért,
kedves, a papok repülőgépen szállnak a szerb
hadseregben és a fiúkkal fociznak, nagyanyjuk
nézi őket, míg gyorsan mozognak, mint két töltött
káposzta, mondja a nagymama az egyik fiút nézve,

⁷ Hozd elő a bénát! (Részlet a Ponyvaregényből)

⁸ Lásd Sziveri János verse

⁹ A Quake számítógépes játékban a halhatatlanság kódja

¹⁰ A Quake számítógépes játékban a repülés kódja, s ezeknek beírásával már nem túl reális a játék

mint két töltött káposzta, összedörzsöli két öklét,
érzi a friss hús ízét, és vicsorít, és dörzsöli a markát,
mint két töltött káposzta, úgy mozog a feneke, mondja,
mint két capma, és ez az álma, hogy ő is fusson,
hogy neki is jusson töltött káposzta újévre,
mert ezt eszik akkor, és mindenfélét kívánnak,
és fényképezkednek, és lassan összeáll kép, a veronikon,
kedves, és világos lesz mindenhol és mikor és miért

Budapest, 1997. május 26-30.

manufraktúra

amikor belehelyezted a kerek üveg kocogót,¹¹
a kis repülőtányért, a már rég azonosított csészealjzat,
mely a szobában röpködő sok más tárgy, tányér
után következett a kivetkezés után, míg kicsi ér
dobogott a halántékodon,
s belehelyezted a kerek üvegkocogót
apám szájába, pontosan a nyelve alá
mint egy kis átlátszó, áldott nitroglicerín csöppet,
s vigyáztál, hogy ezzel meg ne rázd, mert hát
ez a fél elem bére, amikor belehelyezed és
hülyéztél ezt a parányi atombombát a nyelve alá,
a rászáradt kocogót a tejből kivéve lemostad,
akárcsak a gorenje tűszhelyet, melyről levettél,
mindig fényesre sikáltad és lefényképezted
kicsi villanásokkal, s mint szellemet előhívva
a képeket kis, rendezett albumokba tetted,
és ezeket mindig magaddal vitted,
öt bőrönd plusz egy bőrönd album,
néha a bőröndön érzem még meg a súlyát,
magaddal viszed az albumokat és méreg-
eted a nyaralás képeit apám képével,
melyek súlyosabbak, s hol úsztál többet a boldogságban,
kocogóval a szájában, és amikor Jászberényből
jössz vissza, pénzt rejtessz a képek mögé,
mert a képek a nejlon mögött takarják egymást,
s amikor a határon jössz át, a vámos
megkérdezi, jól eldugtak-e mindent,
kérdézi a magyar vámos, mindent eldugtak-e,
amit vettek, kérdezik a határon, mennyi pénzt költöttek
határon vettem mindent, mondja édesanyám, határon,
míg a vámos a kis képeket nézi, mindennap a tűzhely,
mozdulatlan, pózol a kávéval, levessel, főzelékkel,
s egy nap odaégett, fekete a kép,

¹¹ Kerek üvegkocogó, amelyet a tejbe helyeznek, hogy a felforrást kocogással jelezze és lassítsa

ettől kezdve édesanyám nagyon vigyáz, hogy tiszta legyen a kocogó, amióta apám odaégette a gorenje¹² tűzhelyet, valóban égés, amíg a vámos ezeket a képeket nézi, micsoda rizikó, micsoda rizikó, hogy ide rejtettem a pénzt, risico,¹³ a világ összes katonájának feladata ide szól, és mindent ide moz(i)dítanak, és könnyedén ide helyezik őket, a kocka dobálásával határozzák meg veszteségeinket, micsoda rizikó, micsoda kockázat, hat áron vettem mindent, *egyik ára rövid lett, a másik meg hooo...osszú lett, jól el...dugtak*¹⁴ -e mindent, kérdezi a vámos, és arra gyanakszik, hogy a pénz a jól bevált helyen, a bugyiban van, s már tűzzel nézi a tűzhely képeit a kis rendezett albumban, s megtalálja a kocogó képét, apám foga kocogott a bíróságon,¹⁵ a gépírózó nem tudott így gépelni, kérem, ne kocogjon, vagy legalábbis halkabban... azóta édesanyám lefényképezi a fogakat is, a tejfogak mögé helyezi a kocogót, a nyelv megoldásának helyszínére, amikor úszik a kocogó, a gyökerek mellé helyezi, a közös múlt... kicsiny fák lesznek belőle, fehér márványoszlopok, melyek a bíróság épülete előtt állnak, ahol a tárgyalások és italok folynak, apám szájában, a fogak mögött a kis atombomba, mely, ha fölrobban, megrezzennek a kis aranykoronák, csak egy kis pillanatra elmozdulnak, megkoccannak, majd helyrejönnek, amikor a leégett tűzhelyet látják, ki volt az az arhitexta, ki volt az az arhitexta, aki az egészet felépítette a fehér márványoszlopokkal, a tűzhelyekkel, melyek miatt apád barátai, mi, bírók most égünk, ki volt az, aki ezt az egészet felépítette, és milyen áron, hat áron, mondja az édesanyám, harmadik áron voltak a blúzok, melyeket magamra húzok és itt adok el, hármat eladok és nyaralok belőle, s a vámos az útleveél képet a tűzhely mellé helyezi, így anyjára gondol és melegséget érez, mégis azt nézi, becsületes-e, ezt a képből meg lehet állapítani, kocognak-e a fogai, ha a vámosra néz, ki volt az a kis arhitexta, aki felépítette az egészet,

¹² A gorenje szerbül szó szerint égést jelent.

¹³ A Risiko egy olyan stratégiai társasjáték neve, melyben földrészeket kell meghódítani

¹⁴ Lásd a következő dalt:

Tizenhárom szárból van az én gatyám,
Tizenhárom szárból szabta a babám,
Egyik szára rövid lett, (*röviden éneklik*)
A másik meg hosszú lett (*hosszan éneklik*)
Látod-e babám, jól el szabta a gatyám szarát.

Néha a *szabta*-ban megcserélik az *sz*-t a *b*-vel.

¹⁵ Édesanyám és édesapám válóperéhez elképzelt esemény

bekerül a képe a kötetbe, s így láthatjuk, becsületes-e,
 interaktív kötet lesz, ha a szájába helyezed a kocogót, a kis atombombát,
 s meglátod, bátor-e vagy beszari betölti-e a posztot,
 vagy székrekedéses, megrekedt a székben, és letolja nadrágját,
 eddig exhibicionista, most mutogatós, letolja a szöveget,
 letolja a szöveget a fenekéről, s atom-
 bombával a szájában azt mondja, idegenségemet ki nem szarhatom,
 s kocogóval a szájában trónol, uralkodik, míg a vámos már
 álmos és édesanyám azt mondja, hogy negyedik ára a cigirágó,
 amely kemény, s mégsem füstöl, mint egy kémény az igazi magyar költő
 szájában, aki trónol, s a vámos is azt nézi, becsületes-e,
 így vászonnadrágban, mert hát hatszoros a székrekedés,
 hát szoros a székrekedés, mondja az arhitectura,
 mert hát szövegnadrágot viselnek azok, aki már megszokták,
 s mindig ezt viselik, még a farmerba is az élet vasalják,
 s nem tudják, létezik-e más, s megrekedtek,
 megrekedtek nálunk szegény Attilánál,
 s Adyról csak azt tudják, hogy szifiliszben halt meg,
 Attila még új magyar irodalom, s szeretik, mi csillog, csillag, arany,
 nálunk nem lehet új könyvet venni, nincs magyar könyvesboltunk,
 régen kilóra vettük itt a könyveket, de ez már elmúlt,
 s nálunk már a poszt betöltésének végét várják,
 tudtam, hogy így lesz, mondják majd, tudtam, hogy a szövegnadrág az igazi,
 s farmert viselnek a legtöbben, ez a legdivatosabb, mégis valahol megáll, megreked,
 de újra szövegnadrágot viselnek a fiatal maffiózók,
 ők finoman öltöznek, s bevasalnak mindent,
 csak élet nem, őket senki sem vasalja,
 inkább őket üldözzék, mondja édesanyám
 a vámosnak, inkább őket, mint minket, akik ötöd áron
 ötödrendű ruhákat veszünk, s azért csempészünk, hogy csempézzünk
 míg ők kis kimért atomkézigránátokkal
 a nyelvük alatt járnak a városban, addig minket kutatnak,
 akik hatod áron meghatódunk szegénységünkön,
 inkább őket üldözzék és visszaveszi az albumot,
 ha férjem itt lett volna, kocogna a foga, mondja,
 székrekedéses és beszari, kis atombombával a nyelve alatt

Becskerek-Budapest, 1997. június 15- július 4

a narancsízű bugyi

pontban hatkor,
 pontban reggel hatkor
 kezd el öltözködni,
 felveszi a bugyit,
 a narancsízű bugyit,
 mindig ezt veszi fel
 először az édesanyám,
 megnézi magát a tükörben

és elindul a piacra,
elindul a nagypiacra
pontban reggel hatkor,
elhalad a piros arcú macedón
narancsárusok előtt
a becskerekai nagypiacon,
akik e robbanó gyümölcsöt
mindig elsőként hozzák
hozzánk szerbiába,
és kirakodnak, kis piramisokat
csinálnak a narancsból,
kifelé a szebbet teszik,
ahogy ezt már szoktuk,
befelé meg a csúnyábbat,
felőlük ez elviselhető,
és a narancspiramis
közepében a fáraó
van, a fára, óh,
a narancsért a fára kellett
mászni, ezért ilyen drága,
és válogatni sem lehet,
mind szép, mind ép, nézd,
csak így, letegez, ez mind szép,
s édesanyám továbbhalad,
micsoda falat, micsoda falat,
néznek rá, míg továbblibben
romániában vett ruhájában,
egy színből egy árnyalatot
keverték ki, ezzel festették be
a ruhákat és házakat, a buszokat,
és a bennük álló embereket,
emlékként még megnézi a román
árusokat, megnézi a bugyikat,
mi az áruk, milyen árok,
gondol vissza, milyen árok
mellett állt meg a gábor, mert
a marinak pisilnie kellett,
pisilnie kellett már száz
kilométerrel ezelőtt, csak
a gábor nem akart megállni,
s most, amikor pisilt a mari,
egy marék munkás ment arra
kiabálva, lent a bugyi,
s ő szoknyáját fejére
húzta, így legalább arcát nem
látják, csak tapsoltak, micsoda
árok mellett állt meg gábor,
s nini, micsoda ruha ez,
karácsonyra kifordítom a sajátomat,

és megújulok, ez valós ok
nini, micsoda szoknya, ha égi és
ninivei hatalmak engedik,
karácsonyra megújulok,
anyway, így is jól érzem
magam, kicsit hangosak az
árusok, de legyen áru sok,
és elégedett leszek, képzeld,
mondja a egyik kofa,
képzeld, hogy valaki ellopta
a gyárból a gépet, a gyárból
lopta el, hogy mire nem
vetemednek az emberek,
vetemények helyet
gépet lopnak, jól leültetném
én az ilyet, ellopta a kis
óracsínáló gépet a gyárból,
hazavitte, és ott kis órákat
gyárt, kis boldog órákat,
és nagyon sok boldog percet,
hát hová jutott ez a világ,
ha a gyárból lopják el a gépeket,
kis aranyórákat készítenek,
és kiteszik mindenhová a lakásba,
apró aranyórákat, és boldog
kis perceket, hát hová jutunk,
és az, hogy mit loptak el
tőlünk, mondja édesanyám,
az, hogy tőlünk lopták el
az aranyórákat és boldog perceket,
az, hogy én az órákat ingyen
tartom, mert nem kaptam hat
hónapja fizetést, mondja,
és a hónalja kivirul, és
senki sem tudja, hogy ő
narancsízű bugyit visel,
hát a tanár mit lopjon el,
a táblát és a krétát,
hát a kréta korszakába jutunk,
bekerülünk a becskerekéi múzeumba,
a két nagy kincs, a mamutfog,
és gépfegyver közé, mit lopjon
el a tanár, lopja el a napot,
nem az órákat, a napot lopja
el, mert mást nem lehet,
igaza van, mondja a kofa,
mindenünket ellopták,
ellopták mindenünket fut végig
a piacon, s igazat adnak

édesanyámnak, s már
jónak tűnik egy gép ellopása,
mellyel boldog perceket
csinál magának az ember,
tunikába bújik, és azt
csinál, amit igazán akar,
vakargatja magát,
s így válik félelmetessé
édesanyám, mint a márciusi ifjak,
esernyővel a kezében toboroz,
a borozókból is kijönnek az emberek,
a borozókból, melyeket nemrég
állítottak fel, hogy otthonosabb
legyen a piac, igazi bazár,
s igazán csekély az ár,
melyet fizetni kell a keleti
kényelemért, ide jár egész
elemér, ide hozza a sok
zöldséget a piacra,
s édesanyám már elbújik,
elbújik a sok káposzta mögé,
bár nem nyuszi, hiába, túlnő-
tték az események, túl nő
ő ehhez, túlérzékeny nő narancsízű
bugyiban, milyen jópofa,
jegyezi meg az egyik kofa,
milyen jópofa rajta ez a ruha,
míg édesanyám óvatosan távozik,
oson, átsiklik a kutya foson,
ha jól öltözöm, talán átköltözöm
gondolja, mennyibe kerülhet
egy lakás az I. kerület-
ben, ezen gondolkodik,
míg hazaér pontban tízkor,
hazaér pontban tízkor
narancsízű bugyiban
a becskerekai piacról

Budapest, 1997. július 15.

a chat in the city of Csáth

puncsot,
maximum puncsot, azt még igen,
de puccsot, azt már nem, köszönöm szépen,
puccsot már nem, maximum puncsot,
azt igen, mert én a nyelvemet úgy képzelem el,
hogy puncsosan a hónod alá
dugom, kedves, hidegvérrel,

a kis nyelvecském puncsosan
a hónod alá, és ott sok mindent művelek,
kedveseket sutyorgok, sok kis kedves szót,
amelyeket itt most szépen kipontozok,
így ni →
de puccsot nem, azt köszönöm szépen,
nem kérek, a kis édes fültölcsérembe nem
kérek finom kis puccsgolyót, hidegvérű
puccsgolyót nem kérek sem ma, sem holnap, az édes gramofon
tölcsérből nem kérek kis hangokat, melyeket hajtogat on and on,
hogya mi folyik itt,
mi folyik itt,
mi folyik itt,
mi folyik itt,
milyen hidegvérű puccs folyik itt,
köszönöm szépen, puccsot én nem kérek, sem ma, sem holnap,
és nem kell a gramofon
sem, mely csak hajtogat, on
and on, kis fenyegetőlevélkéket
hajtogat, gondosan négybe hajtogat,
hogya puccsal fed be az aranyos földgolyót,
kívülről édes kis tölcsér,
belülről meg puccsgolyó,
s én puccsot, egyértelműen nem kérek puccsot,
kis hideg puccsgolyót, melyet majd
édes kis tölcséres puskákból a
cukrászkisasszonyok és pandúrok szívébe lőnek,
kis puccsgolyókat, de az enyémbe nem kérek,
maximum puccs fér belé,
mert az én szívem pont ekkora → • ,
ekkor pont, és te, kedves,
pont ekkora → • vagy benne, ekkora pont,
egy nagy kedves puccsgolyó kicsi szívemben,
és puccsot, hát azt sohasem,
azt nem kérek soha, mert én tudom,
hogya a pont → • és
teljesség ugyanaz, és hogya pont ez a teljesség,
és hogya tejes a puccs, hiába magyarázták,
hogya ami itt szabadkán pont jó,
az pesten nem jó pont,
hanem úgymond teljesen jó,
bár én tudom, hogya pont ez a teljesség,
mert a pont azt jelenti, hogya éppen,
és az éppen pont azt jelenti,
hogya már elégséges, s ez már épp elég,
s így már belefér a teljességbe,
de a puccs, az nem, az nem fér bele,
maximum a puccs, s ha az kis szívemben
megolvad, hát akkor a puccs, az is belefér,

így ni→ ●●●●●●●●●●●●●●●●●●,

az utcán forduljon meg a világ,
azt nem, puccsot nem, hogy hová csöppentem én,
milyen lóköttők közé,
hidegvérű pancsot, azt igen,
mert neked, kedves, jól állnak a hideg színek,
és ilyenkor nekem is jól áll,
tetszene neked ez a szitakötő utca, a hártya
ablakaival, a becsempészet kis kék csempéivel,
de puccsot, azt nem, puccsot, azt még igen,
de puccsot, azt nem, puccsot, azt még igen,
de puccsot, azt nem, pancsot, maximum pancsot

Szabadka, 1997. augusztus 9.

sztint etika

nem szokás ilyenkor lekezelni, sem gyengéden kezét fogni,
megfogni szép gyengéden a mellettünk állónak
a kezét, mint a szentmisén, de érezni nem szabad a keze melegét,
hogy érezze a kezemet, s azt higgye meleg, és isteni érzés,
és ezért odanézni sem, de félre semmiképpen nem,
(kora reggel különben csupa csipa az ember szeme,
és kinek is van kedve szétnézni) főleg nem eme
benzingőzben, de ilyen hidegben nem is szabad,
mert minden összemegy, ici-picire, és senki sem akar szégyenben marad-
ni, ahogy laci beesett a jeges dunába és a női öltözőbe ment be,
nagy volt neki az önbizalma, de a hidegtől összement,
a női öltözőbe kellett bemennie, hát a presztízsét elsodorta a duna,
és beszélni sem szokás ilyenkor, meredni sem lehet, csak a kezünkre,
áldott kis kezünkre, meleg pisivel hóba rajzoltam gyermekkoromban,
leírtam a nevemet, precízen, írni már tudtam, s ha bírtam szusszal az egészet,
zolika, csak úgy omlott be a megfagyott hó a sárga pisi alatt,
és gőzölgött a nevem, de ilyenkor azonban nem szokás írni a hébe-hóba,
mert még lefröcskölök valakit, s abból baj lesz,
csak minél előbb végezni, ha sikerült elkezdeni, nem könnyű,
főleg, ha szólnak az emberhez, így különböző technikákat találtam ki,
például meggyőzőm magam, hogy amíg tízig számolok,
addig elindul a pisi, először lassan, majd határozottan,
látom a visszaszámlálást, nullára indul a rakéta,
(most is nulla körül van) feltéve persze, ha nem szól hozzám senki,
mert ezeket a pillanatokat az úriemberek elfelejtik,
senki sem pisil, és nem kakil, csak Vinsent, és ezért megbűnhődik,
lelövik, amikor kakil, elég volt a szarásból!, kellett neki!
és végében nem találkoznak, kint köszönnek egymásnak,
bár ez a zentai buszállomás téglakerítése, és egy kamion műanyag ponyvája takar,
akkor is illik ezeket betartani, ha a mellettem álló valamit vakar,
de benntartani, azt már nem, és két dinárt sem adni a vécés néninek,

upotreba vecea 2 dinara, platiti unapred¹⁶, hát milyen etika ez, milyen szint etika,
 a határon még többet kell fizetni, ott már kakilni is kell,
 egy márkát, vagy 150 forintot ér ez, mindent megér, hát itt kellene
 beváltani a kis országok pénzét, a szent kis pénznemeket,
 a százszor boldog és áldott uralkodók mosolygós képével,
 kihúzni a szarból a szent kis országokat,
 utánuk nyúlni, s a vécés néninél beváltani a pénzt, és még nem is ülne senki,
 egy kis papírt kapna, egy kis bizonylatot amivel kitörölheti
 a kis aranyos országok összes adóságát,
 egyszer a sanyi pesten hosszan részletezte, hogyan aludt egy éjszakát át
 két ismerőse ukrainai buszállomás vécéjén ülve,
 egy orosz egy csecsen, meghitten és mosolyogva, úton a nyugalom felé főve-sülve,
 és lekésték a buszt, érdekes sztori, ezért követett, hogy ezt elmondhassa,
 s addig álltam ott tétlenül, míg be nem fejezte, peckesen, mint egy basa,
 ha sikerült volna elkezdenem, feléje fordultam volna, így ni,
 valóban, így volt, na ne monddjad, érdekes történet, jaj bocsánat, nem akartalak lepisilni,
 de itt nem lehet várni sem, hogy elkezdjem. 1, 2, 3 stb.,
 a vécés néni bentről húzza a strigulákat,
 pisalj, pisalj, nečeš dugo¹⁷, mondja, pisálj, pisálj, nem fogsz sokáig
 előjöttek a háború után harminc évvel a föld alól,
 Lazar Ristovski - Petar Popara Crni és a fia,
 akiről a rádió bejelentette, hogy megfogták,
 hát megfogták, megfogták a Crni f...t, mondta Márko,
 s később kijöttek a föld alól, szegény verne, ha élne, elverne itt mindenkit,
 a föld szívébe ment, s hallgatta, hogy dobog, az ő szívük pedig a földből jött,
 akkor jöttek elő az áldott kis szívükkel amikor épp a róluk szóló filmet forgatták,
 a németeket játszó színészek épp pisiltek, hát megfojtották őket
 ezért veszélyes nyílt színen pisilni, s nézni kell
 a filmet persze, underground, pisálj, pisálj, nem fogsz sokáig,
 majd a fia is megismételte, majd a word 97 is figyelmeztetett,
 hogy ilyet szót nem illik papírra (képernyőre) vetni,
 hát csak kapom a figyelmeztetéseket, mindenki beleszól,
 állítólag vizelték a benzint is, a blokáduk idején, mondta a mellettem álló,
 vizelték, hogy többnek tűnjön, az aranyos kis román benzint,
 aranyszínűre vizelték, majd eladták, 150 forint, itt is, ott is
 annyiba kerül az aranyszínű kis finomított folyadék,
 és akkor megfojtották őket szépen, a vizelőket,
 az ember pedig lerázza ezek után, és elmegy angolosan,
 ott hagyja a helyiszínt, milyen szint etika ez, milyen helyiszínt etika,
 no zentai colour locale today, no csata a vécés nénivel, no thank you,
 semmilyen huncut kis barna taposóakna ma a fal mellett,
 csak sietni kell, mert már indul a busz,
 az ember utána elmegy onnan, nem látta senki, nem is volt ott,
 a cipőjén a cseppek az olvadó hótól vannak, fedezte a szint etika

Budapest, 1997. szeptember 6.

¹⁶ Az illemhely használata 2 dinár, előre fizetni (szerb)

¹⁷ Pisálj, pisálj, nem fogsz sokáig (Az Undergroundban elhangzott szöveg, szerbül)

veronikonok

c:\szűts\versek\gemma\veronikon.22 szó-net: az angyal köszöntése

reggel gyümölcsjoghurtokkal kerestelek,
úgy mint szerb nép a belügymisztért,
talán épp 88-ban, lestelek, mint libabőrös telek-
en nikonba zárt ikonon szent fenek-

ed, et kerestelek, kedves,
képfordulat napján, úgy mint nedves
rózsaszínű szerelmirózsaszál bimbó-
ját, mint örök tőkét, lásd ingó-

ságot (pl. házat) és ingatlant (pl. házat, telket)
hol szív veri ritmusát, a lelket,
tört nyelven, szöveggel és ajtóval pártatlanul,
kerestelek tárt szájjal ártatlanul tanul-

va (et ora)-ig időztem a padon templom-okkal
kerestelek kedves gyümölcsjoghurtokkal,
melyekben a barack egy fokkal
hidegebb volt a kelleténél,

és nyugodtabbra a keletinél,
kerestem arcodon a sok rejtett vonást, mit a fény
tény-

feltáró pontosságával, hogy halljad,
hol hajad és ajkam fakad, egymásra akad,
kerestelek gyümölcsjoghurtokkal, Altatókkal

Budapest, 1997. május 8.

egy szerelmvény gyöngyvirág

ezen nemzetközi vonalon, kedves, sok vagon gyöngyvirág
tart feléd, egy egész postai és posztmodern szerelmvény
kattog finoman, kedves, egy szerelmvény szelíd gyöngyvirág,
melynek megérkezése után már soha sem szabad hinni a beidegződésnek,

mert hát ugye, ha félünk valamitől, és az beteljesül,
nálam ilyen például a mobil telefóbia, melyet pár éve kaptam,
a lényege az, hogy a másik néhány telefon után elmegy,
s ha ezek után is félünk ugyanattól, és az már nem teljesül be,

hát kigyógyultunk, úgy nem gyógyulhatunk ki, ha nem félünk,
és nem teljesedik be, csak így gyógyulhatunk ki,
ártatlan gyöngyvirág szerelmvény közeledtével,
és a finom kattogástól sem szabad megijedni,

igaz, hogy a gyorséttermeket mindig szerbek lövik szét
tolnai kis, gyönggyel töltött browningjával,
csakúgy, mint az Eső előttben, fogadtunk is, kedves, hogy a színésznő
(utólag kiderült, Katrin Caltridge) azonos-e a Pulp Fiction

honey-bunny-jával, aki szintén gyorsétteremben rántott
rántott hús mellett pisztoly, és te, kedves, megnyerted,
s hármat kívánhatsz spontán, míg fut feléd

egy szerelmvény gyöngyvirág
egy szerelmvény gyöngyvirág
egy szerelmvény gyöngyvirág

Becskerek, 1997. május 17.

hollywood multiplex sklerózis

gyengéden érintem meg a tányért, amelyből ettél
becskereken, megérintem a kis repülőtányért, mely e tél-
en még ismeretlen volt neked,
s otthon is minden súlyosnak tűnt, még a por is teher

volt, a finoman osonó várospar, s nem hittem, hogy marsra
leszálló szondát egyszer majd otthon élőben nézünk, marsra
szoktattak otthon minket, másra
sajnos nemigen, s így leginkább tamásra,

a hitetlenre hasonlítok, tányért, mint bizonyosságot érintve,
a gyengédség eszközének tekinteni még
a kést is, mellyel kis aranymetszett-
eket készítek a versben, s tetszett,

bevallom, ahogy ezeket feltaláltam,
hogy én nem én vagyok immár,
és a lábam sem a lábam,
nehéz kimozdulni a nézőtérből, s érzem, hogyan vál-

lik valós ággá a jelen állapot, a moziban ülés után, hogyan
tudatosodik, hogy valóban itt vagy, hogy an-
gyal vagy, s földön túli

találkozás ez, s én már körülöttem keringek,
de ez nem a tehetetlenség, melyből ébredek, ingek
hosszú sorát próbálom fel, mielőtt átölellek

Budapest, 1997. július 7.

szó-netek

megöregszik törölközőben a tenger

a hotelból zsákmányolt törölköző
már a tengert hordozza magában,
és az időként megjelenő önző
hullámvésztség, hát igen, ban-
ális mese, sokszor hallottam, hogy itt
(még anno dom.?) a pannon tenger állt,
de hát már nagyon régen disszidált,
s kérem, azt ki tudja, mit hitt és vitt
el magával, amit hagyott, jól köt,
jót köp
a szennycsatornát ásó magyar ember,
- nem vezetjük be, míg dörög a fegyver ! -
addig lavórban haldoklik a víz, meg-
öregszik törölközőben a tenger

Becskerek, 1996. június 13.

ikon állapot

szájpadról szárad lassan a kávé,
pár rákantintásnyira ülünk már k. b.
a mennyei ikon állapottól,
hol
hát térbe lágyan szorul a vesztes(s)-ég
s még
addig majd nem! kihallunk és hülünk,
mint tankönyvi őshüllők, vagy Marquez
és különben is, nem nekünk való
szárnyalási idő ez, száz év, már kész!
elkelne több is, de bizánc, való
kivész

sálad és kezem simul a nyakon,
szó-net hálóz be, s arcod, alakod.

Budapest, 1997. március 21.

út, állat számbavétele nélkül

valóban jólesik, kedves, hússal
töltött buszban lassan zötyögni hússzal
út, állat számbavétele nélkül
ölbe fejet lágyan hajtani, végül

délben tengert tengerire cserélve,
nem kis élvezet,
s mi addig álmodunk hat kereken
villás reggeliről Becskereken

s másnap a hús kertben ebédre nyárson
sül a nyers hús, s elégedett bársony
lesz a fáradt szerbiai este

ahogy ágyra telepszik kedves tested,
megtelik alakoddal csendes negyed,
ideje, kedves, hogy álmod felvegyed

Budapest, 1997. május 15.

költő kerti székkal a szájában

köröket írok le, csöppnyi, precíz
köröket az új benzinkút körül
míg a háttérben a család örül,
már-már ujjong hogy majd milyen új íz,

hogy majd milyen mennyei íz árad
az új székekben ülve a kávéból,
érte a pályát a költő befutja,
székek között vezet benzinkútja,

az édes cukorfalatként belőtt,
rózsaszín műanyag székek előtt,
pizsamában megírt cikk stáció

a deli déli magyar náció
létét elemzi gonddal a végekre,
míg befut a pénz a kerti székekre

Becskerek, 1997. június 19.

összefüge

hát lógotom, mert nem vagy itt, kedves,
lógotom szabadkán a könyvtár erkély-
éről, szomorúan különleges kéj-
jel, mert nem vagy itt, kedves, és engem

szabadpolcra nem akarnak helyezni,
tisztá szívű betörés ide nem lesz,
s én csak lógatom, mert nem vagy itt kedves,
lógatom a zalánt az erkélyről,
biztos publikáció reményében,
mert miután leejtettem a zalánt,
kihasználva e váratlan halált,
kedves verset írok róla és neki,
tibor, láttad a zuhanást és arcom
(ez végre lemegy, így nyugodtan alszom)

Szabadka, 1997. augusztus 9.

win

hosszú szerbhoni késenlét után meg -
veszek majd ösztönösen mindent szeg-
ényes listámról, az út végén vakon
bízva azÚrban sebesen pakol-
om a krémek közül az olcsó kamillást,
és kérem, hát nem lehet mindegy, győzni kell,
a balzsam hatékonyságát meg ne lásd,
mert hiába rázod, megolvadt, csak kem-
ényedik tőle arcod, s ha kitár-
od az ablakot, lefagy a város, lám
többé már nem lehet mind egy, az ég
a kedves kis ég is híg gyógyírt küld, s még
azÚrban sem bízhat az ember már,
a polcon bőrápolók közt sampon áll

Becskerek, 1997. augusztus. 11.

zuhanyszó net

buta vagyok, duzzogok a cicával,
közted és köztem fürdőszobafal,
micsoda komolytalan egy barikád,
míg fürdesz, kedves, illatos a kád,
azÚr, a nagy hal ász tört énetbe
helyez, s mosolyogsz kedvesem, egy netben
vagyunk, puha kezed a vízből kimer
egy újabb verssort, mondd meg, hogy ki mer
kivégző, kínzó és megszégyenítő
eszközöket kiállítani, hát
kérem szépen, ugyanaz a lemez,

s én hülye, milyen önmarcangolás ez,
lubickolsz, mint halak a hálóban,
megnyugszom, kedves, hallak a hálóban

Budapest, 1997. szeptember 21.

édenkert

zöldségeket, kis furcsa zöldségeket
beszélek, hogy szószban a csomók öntelt,
kis felfűjt zöldségek a makaróni
önteltben, hát nincs más, le kell róni

a kegyeletet zöldségeim iránt,
szétnyomni a sok gaz csomót, majd ránt-
ottát készíteni reggel egymásnak,
s meleg őszi délutánon másznak

majd ezüst gereblyéink az avarban,
és az aranyárga répák zavartan
lesik, virágzik kertünkben az éden,

s nem veszünk össze az ebéden,
hát nem kutya, nem is eb ez az éden,
szép reggel van, és mi eszünk egy pléden

Budapest, 1997. szeptember 21.

palimpszeszt

november, a kegyetlen most éppen
kihajtja a sokszor áldott föld alól
az ellenőrt, ki közelebb hajol,
hát elkapott, bérletét, kérem szépen,

kolléga - egy valódi palimpszeszt
tartok - ez ki van kaparva, nézze csak,
és mondjon róla szakvéleményt, vacak
helyzet, harminc napos bérletre szeszt

(pálinkát) nem okos, s re-datálni?
hogy én nem, maximum a tinta oldott,
ki tudja, hány álcázott utas hord ott

karszalagot, ne rendezzük helyszínen?
csekket cseppet sem szívesen adott,
kis műalkotásom el kell vinnem

Budapest, 1997, november 30.

mint paprikát, ólmozzák a testet

mint paprikát, ólmozzák a testet,
kovácsolja balkán budapestet,
írónak lesz a szellemi tőke,
kit érdekel, van-e neki tőke,
le kéne lécelni, ülök seggen
mégis, korridának jó ez a balkán,
a békét fenn tartják, a katonák farkán,
távol marad *sanzel izé*, schengen,
csomót is (hát oda!) csak azért kötnek,
hogy ne higgyünk minden ment-jöttek,
s ki újságot vécén olvas, felsül,
mert durrog közben hangosan, nyersül,
mégis csitt, kezemben van az erő,
sprayből lesz finom alpesi szellő

Budapest, 1997. december 16.

recycling babits

kereste babits jónásként e cetet,
mert zavarta már a hal hatatlanság,
lazán tengette napjait, ecettel
kínált megváltó áldott társaság-
át várva, s hogy foszlott már az ambalázs,
szépen kérlelte, *segíts Szent Balázs,*
én, ki vergődtem először halban,
majd tengődtem gondtalanul hallban,
egyedül vagyok, hát, ha nem cet, bálna,
vagy más fish jönne, csak ne zabálna
lelkiismeretem nagy vígságomban,
s bár bekerítettem házam, gyomban
áll kertem, sokáig lesz, míg megtalálsz,
s meghívsz, óh asztalodhoz, nagy hal ász

Budapest, 1997. december 18.

mokkától edináig sétáló don juan de marco végnapjai

hát már csak ez maradt hetven fele-
magány, s néha egy kis tele-fere,
én, ki próféta voltam régen, s pusztán
mokkától edináig sétáltam,

kezemet zsebre téve, ettem, gusztán,
italiai városokban kéjt várva,
most csupán dermedt néma szobra
vagyok önmagamnak, ki már jobbra
fordulni képtelen, dezodor
tart össze, és betanult modor,
egyedül tengetem napjaim, tús-
a ágynak, ki mindig rabja volt hús-
nak, most hangosan korog bele,
tűnődöm, hol van már a tele-here?

Budapest, 1997. december 18.

a gazda visszakeríti házát

jól bevált módszer, az őrszem csak int,
hát mi az ördög van most már megint?
ordítják káromkodva az árusok,
már itt sem hagynak békén, újabb sokk
ér minket sokk után, s mindez nap mint nap
ismétlődik, pedig *on my word*, a pap
mondta így,¹⁸ s ki ez az arc, e körmönfont
dekadens, ki *kötélből ostort font*,
s szétrúgja pultjainkat, úgy, hogy font,
dollár, márka, líra, s persze a jen
hirtelen zuhanni kezd, ki vesz ilyen
bátorságot magának, hogy miatta
galambok teleszarják a templomot;
- úgy tűnik, megérkezett a tulaj

-&-

¹⁸ Balhé nem lesz, a marketot védi a security, no trouble, I promise, a pénzváltás és galambok - peace
be with you - jó biznisz.